

KENDİNİ KEŞFETME YOLCULUĞUNDA NEFİS MÜCADELESİ

Euzubillahimineşşaytanirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

*Ve'sselâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ Muham-
medin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn. Fe-men
tebi'ahû bi-ihsanin ilâ yevmi'd-dîn.*

أَفْضَلُ الْجِهَادِ أَنْ يُجَاهِدَ الرَّجُلُ نَفْسَهُ وَهَوَاهُ. ابْنُ
النَّجَّارِ، عَنْ أَبِي ذَرِّ

Kişinin kendi nefsiyle savaşmasıdır. Ken-
di nefsi ne demek?

İnsanın nefs-i emmâresi içindeki iç varlı-
ğı, benliği insana hakimdir. Fikir verir. “Şunu
istiyor canım” dediğiniz zaman nefsiniz isti-
yor. “Şunu istemiyorum.” İçiniz istemiyor
yani benliğiniz, öz kişiliğiniz. “Canım sıkıldı”
dediğiniz zaman nefsiniz sıkılıyor. “Kızdım”
dediğiniz zaman o kızıyor.

İnsanın nefsi insanın aklına çok şeyler
getirir. Çok şeyler teşvik eder. Teklif eder.
“İçkiyi iç” der. “Bu gece eğlenceye git” der.
“Şu kadının peşine düş” der. “Şu parayı iç et,
cebine sok” der. “Keyfine bak” der. “Yorul-

ma” der. “Üzülme” der. “Başkası yorulsun, aldırma” der filan.

İyi bir eğitim görmemiş bir insanın içi, hep böyle şeyler söyler. Nefsin vesveseleri derler buna. Nefis bazı şeyleri ister. “Canım bugün o kadar çok balık yemek istiyor ki”. Artık ille onu yapacak. “Canım bugün o kadar gezmek istiyor ki hiç çalışmak istemiyorum bugün. Canım hiç istemiyor.” Yani çok şiddetli arzuları vardır. Nefsin arzularına *heva-i nefis* denir, nefsin arzuları. İçerden bir arzu doğar. Yap şu işi. “Yapmam.” Niye?

“Canım istemiyor.” Ya yap. Bunda çok fayda var. Gerekli, yapılması lazım. “Ama canım istemiyor.” Vay be! Sen istediğin kadar nasihat et, adam canı istemedi mi, nefsi istemedi mi yapmıyor. Sen istediğin kadar yasakla; “Şunu yapma. Oğlum sigara içme. Oğlum mektebi kırma, okula gitmekten kaçma. Oğlum kötü arkadaşlar edinme. Oğlum futbola gitme. Oğlum yüzmeye gitme. Oğlum sinemaya gitme.” Sen istediğin kadar söyle. Çocuk arka kapıdan atlar, yapacağını yine yapar. Neden yapıyor?

Canı istiyor. Nefsi istiyor. Nefis bir şeyi istedi mi onun önüne geçmek için insanın

dünya şampiyonu, baş pehlivanı olması lazım ki onu yenebilsin. Kolay değil.

Nefis bir şey istemedi de onu yaptırtmak için kırbaçlasan, dövsen, sövsen, yapmaz. Gene kaytarır. Gene kaçar. İstemediği şeyi yapmaz, istediği şeyi de engellemek istersen ne yapsan durduramazsın. Nefis böyle kuvvetlidir.

Nefsin arzuları çağlayan gibidir, çağıl çağıl akan azgın sular gibidir. Kütüğü aldığı gibi götürür. İnsan içine düşse, çocuğu bulamazsın. “Çocuk düşmüş” derler ama ta aşağılardan bakacaksın. Neden?

Çağlayarak akıyor. Çok azgın akıyor sular derler. Yani selin üstünde saman çöpü gibidir. İnsanın nefsinin arzuları kuvvetli olduğu zaman önüne geçilmez. Adamı karşına alıyorsun nasihat ediyorsun.

“Evladım, oğlum, ben senin babanı tanırım. Babanla biz çok iyi ahbaptık. Baban seni bana emanet etti. Bak bu meyhaneye gitme. Bu içkiyi bırak. Evlendin, kazık kadar oldun. Çoluk çocuğa kavuştun. Yapma. Doğru olmuyor. Bak zar zor para kazanıyorsun. Aldığın bu parayı getiriyorsun, burada içkiye harcıyorsun. Yapma evladım, bilmem ne.”

“Tamam hacı amca, yapmayacağım, söz hacı amca.” Ondan sonra yine ertesi gün küfelik sarhoş, yine meyhanede. Neden?

Nefsi istiyor. Yani heva-i nefsi kuvvetli ve yaptırtıyor. Ona da sorsan; “Valla ben de bu işten memnun değilim. Ben de istemiyorum” der. “Hanım her akşam ağlıyor.” der. Çocuklar yalvarıyor. Bacağıma sarılıyorlar. “Baba yemek istiyoruz, aş istiyoruz, karnımız aç.”

Nefis kötü şeylere alıştı mı nefsin arzularını yenmek çok zorlaşır. Bu ama bu nefsin arzuları küçükken zayıftır, büyüdükçe kuvvetlenir.

a. Biz Çocuklarımıza Her İstediklerini Alarak Nefislerini Kuvvetlendiriyoruz

Biz çocuklarımıza her istediğini alarak onların arzularını kuvvetlendiriyoruz. Çocuk bir de senin onu sevdiğini anladı mı o zaman ister. İstemediğin zaman ağlar. İlle sana yaptıtır. Sana yaptırtmazsa annesine yaptıtır. Annesi der ki; “Ya bırak şu çocuğu. Daha küçük” “Bırak. Alıverelim, olsun bitsin.” der “Ne haliniz varsa görün.” dersin sen de. Dayanamazsın. Bir kere çocuğun dediğini yaptırtmamaya muvaffak olamazsın. Koca adam-

sın ama sakalına ak düşmüştür, ama dinlemezsin.

Çocuk Nuh dedi mi arkasından Peygamber de (*aleyhisselam* da) demez. Nuh der, Peygamber demez. Dayatır. Alimallah omzu kalabalık komutanlar gelse laf dinlemez. Küçükten böyle alıştı mı, delikanlı oldu mu sen hapı yuttun artık. Tedbir para etmez. Çare yok. Büyüdü. O da büyüdüğünü anladı mı “Bana bak” “Ben 18 yaşına geldim. Kaçarım evden.” der. “Aman oğlum etme, eyleme!” “Kaçarım, kanunlar bana bu selahiyeti veriyor” der. düşünürsün. “Çocuktan mı olayım, ne yapayım?”

Annesi yalvarır. “Yapma, bu çocuğa bu kadar baskı yapma böyle. Bu çocuğu evden kaçırıracaksın” filan diye.

“Ya hanım kalksın, namaza gelsin sabahleyin.” Sen oturduğun yerden hop hoplarsın, hop zıplarsın o yatar. Kalkmaz. Neden?

Uykuya alıştı, uykuyu seviyor. Nefsi uykuyu seviyor, delikanlı kalkmaz. “Yahu söyle hanım şu çocuğa, bak döveceğim, bak atacağım evden.” Sen istediğin kadar söyle. O öyle namaza gelmez, orucu tutmaz, sigarayı bırakmaz, çalışmaya başlamaz. Bir de uyuştur-

rucu içmeye, hap yutmaya alıştı mı filan. Artık gitti. İrade tamamen daha da zayıflar. Al sana bir kayıp daha. Bu nefislerin terbiyesi lazım, eğitilmesi lazım. İnsanın küçükken bu nefsinin arzusunun karşısında durabilmesi ve nefsi yenmeyi öğrenmesi lazım. Bunun misali nedir?

Ramazan'dır. Ramazan'da sahura kalkıyoruz ailece güle oynaya. Hadi mübarek olsun bilmem ne filan. Oruca başlıyoruz. Oruca başladık mı biliyoruz ki akşam ezanına kadar su içmeyeceğiz ,yemek yemeyeceğiz. Neden Allah bu orucu bize emretmiş böyle?

Yiyeceğim de içeceğim de var. Buzdolabı ağzına kadar dolu. Param da var. Sıkıntım da yok. Niye Allah bana bu oruç tutmayı emretti?

Buzdolabımda en çok sevdiğim yemekler, meyveler var, buzlu meşrubat var. Hava sıcak. Ben içemiyorum. Yiyemiyorum, içemiyorum. Neden?

İradenin terbiyesi için. Nefsin terbiyesi için. Sen nefsini nasıl yeneceksin? Onu öğrenmen için Allah bu ibadeti emretmiş. Bak paran var, gıdan var, çikolatan var, dondurman var, meşrubatın var ama içmiyorsun.

Tutuyorsun kendini. “İçmeyeceğim” diyorsun. O ilk başta sabahleyin biraz mırın kırın eder insanın nefsi.

“Yaaa susadım ya, acıktım ya. Yapma etme ya, boz şu orucu.” filan. İçerden. Boz-mam. Akşama kadar aç duracağım. Bir iki böyle yoklar. Seni çok kararlı görünce zırlıyı keser. Sen de hiç açlığı filan hissetmezsin. İkinci, üçüncü gün alışırsın. Tamam bu iş oluyormuş dersin. Doktorlar da zaten tavsiye etti dersin. Yağlar eriyormuş dersin. Sağlığa uygunmuş dersin filan.

Ramazan böyle geçer ama Ramazan’dan sonra nefsin seni yine yener. Gene istediğini yaptırır. “Ramazan’dan sonra yine ben gösteririm sana.” der. “Ramazan’da sen anladım ki bu orucu tutuyorsun. Bayramdan sonra seninle görüşürüz. Sen bizim mahalleden geçersin.” der. Bayramdan sonra yine yener.

İşte kişinin bu zalim nefsiyle savaşması lazım. Ve nefsinin arzuları ile içindeki arzularıyla mücadele etmesi lazım. İyi olan şeyi yapması lazım. Kötü olan şeyi yapmaması lazım. İyi olan, kötü olan şeyi insana aklı, bilgisi, edebi, ahlâkı öğretir. Yalan söylemek kötü. Tembellik yapmak kötü. Birisini aldat-

mak kötü. Başkasının hakkını almak kötü. Bunları aklı öğretir insana. Din öğretir. Ahlâkı, âdâbı, bunları bildirir. Bütün mesele bu bildiğini uygulamak.

Nefsini yenerse uygular. Yenemezse yine kabahati işler. Gene suç olduğunu bile bile yapar. Günahı, kabahati, haltı yer; yine yapacağını yapar.

Onun için bu nefsi yenmek insanın kurtulması için çok önemlidir. Cenneti kazanmak için çok önemlidir. İyi müslüman olmak için çok önemlidir. Toplumun ilerlemesi, yükselmesi için çok önemlidir. Çocuğun başarılı olması, iyi bir tahsil yapması için çok önemlidir. Hayatta böyle sevilen, sayılan, başarılı bir adam olması için çok önemlidir. İyi bir eş olması için çok önemlidir. İyi bir yönetici olması bakımından çok önemlidir, çok önemlidir. Her şey buna bağlıdır.

Her şey kişinin nefsini terbiye etmesinin nefsinin, arzularının karşısında durabilmesine, aklın emirlerine göre hareket edebilmesine bağlıdır. İslâm'ın özü de budur. İslâm'ın özü de bu olduğu için Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; "cihadın en üstünü..."

Düşünün ki bir adam kalkıyor, ölmeye gidiyor. Masraf ediyor, parasını harcıyor, savaşa gidiyor, ölecek. Kurşun yiyecek. Kılıçla kesilecek. Düşmanın eline geçecek. Yani çok korkunç bir şey. Çok zor bir şey. Onu yapıyor. Ama ondan daha üstünü, daha zoru insanın bu kendi nefsini yenmesidir. Yenemez. Yenemez çünkü.

Nefsi her zaman yener. Her dediğini yaptırtır. Allah yardımcımız olsun. Nefsin peşinden giden de helâk olur. Nefsin arzularını uygulayan insan helâk olur.

Duvarlardaki yazıları okuyun. Yüz numaralara girdiğiniz zaman, parklardaki yazılara bakın. Bir arsanın bir tahta perdesi yapılmışsa, bir beton duvar varsa, bir demiryolu kenarında düz satıh varsa, oradaki yazılara bakın. Milletın alt şuurunda neler saklı olduğunu görün. Ne kadar pis dünyaları olduğunu görün. Baskı olmayan bir yerde gizli yaptıkları şeylerin çizgileri, resimlerine bakın görün, ne kadar iğrenç olduğunu... İşte bütün o iğrençlikleri insana nefsi yaptırtıyor.

Nefsi sağlam dursa, insan nefsiyle savaşsa kötülükler hiç olmayacak.

Adam, iyi adam olacak. Hanım, iyi hanım olacak. Çocuk, iyi çocuk olacak. Öğrenci, iyi öğrenci olacak. Devlet adamı, iyi devlet adamı olacak. Müfettiş, iyi müfettiş olacak. Asker, iyi asker olacak. Her şey iyi olacak. Ama çok zor. Ama çok önemli.

İşte eğer Allah'ın rızasını kazanmak istiyorsak, Allah'ın sevgili kulu olmak istiyorsak, nefsimize hakim olacağız. İçimizdeki arzuları doğup da aklımıza gelen, içimize gelen, aklımıza gelen fikirleri inceleyeceğiz. Kötülerini yapmayacağız. Yapmamakta direteceğiz kötülerini. İyileri yapmakta da gayret göstereceğiz, yapacağız.

Sabah namazında camide namaz kılmak çok sevap. Yatak da çok sıcak. Dışarı da çok soğuk. Vakit de çok erken. Akşam da çok geç yattı. Hadi bakalım kalksın bu adam. Kalkmaz. Uyanır. Bir de uyanır. Bir sebeple uyanır. Sabah namazının vakti. Saate bakar. Bir sebep bulur, bir şey bulur, yorganı çeker. Sıcacık yorganın içinde uyur kalır. Sabah namazına gelemez. İşte nefsi yendi. Ama, “soğuk da olsa kalkacağım” diye yorganı tepikler kalkarsa, oflaya poflaya, hohlaya, buğular çıka çıka, ağzından burnundan, abdestini

alır. Namazı kılsa, sevabı kazanır. Cenneti kazanmak hep böyle nefsi yenmeye bağlıdır. Güzel şeyleri yapabilmeye bağlıdır. Allah yardımcımız olsun.

b. Allah'ın Her Zaman ve Her Yerde Yanımızda Olduğunu Bilerek Yaşayalım

İkinci hadîs-i şerîf. Huluvani ve Taberânî isimli alimler kaydetmişler. Ubâdetu'bnu's-Sâmit *radıyallahu anh*'ten. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

أَفْضَلُ الْإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ.

طب، حل، عَنْ عِبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ

Mü'miniz *elhamdülillah*. İmanlıyız. Müslümanız. İmanımız var *elhamdülillah*. Allah'a imanımız var, Peygambere, Kur'ân-ı Kerîm'e, meleklerle, kıyamet gününe vesaireye imanımız var.

İmanın en kıymetlisi, en üstünü hangisidir?

İmanın en üstünü, en faziletlisi, en değerlisi Allah'ın en sevdiği cinsi,

En talleme. Senin bilmendir ki;

Ennallahe maakehaysuma kunte. Sen nerede olursan ol, Allah senin yanındadır, Allah seninle beraberdir. Bunu düşünebiliyorsan, anlayabiliyorsan, sezebiliyorsan ve buna göre davranabiliyorsan; “Allah benim yanımda” diyen insan nasıl davranırsa, öyle davranabiliyorsan, işte bu bunu bilmek, imanın en yüksek derecesidir.

Çünkü Allah her yerde hazır ve nazırdır. Kur’ân-ı Kerîm’de böyle bildiriliyor.

1 وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

Nerde olursanız olun Allah sizin yanınızda. Burada da. Söylediklerimizi duyuyor. Halimizi görüyor. İçimizi dışımızı biliyor. Her yerde hazır ve nazır.

Büyüklerimiz çok güzel söylemişler. Cenâb-ı Hak her yerde hazır ve nazırdır. Her yaptığıını görür. Her şeyi bilir. Ne kadar saklasan bilir. Kkaranlık gecede kara taşın üstünde gezen kara karıncayı görür, derdi bize biz küçükken büyüklerimiz anlatırken. İnsan içinden geçirdiği fikirleri, hiç kimse bilmiyor sa-

¹ 57/Hadîd, 4.

nır. Ama Allah bilir. İçinden geçeni de bilir. Evvelini de bilir, âhirini de bilir.

Tabii Allah'ın her yerde hazır ve nazır olduğunu bilen bir insan; “Yerin göğün sahibi Hâlıkı Allahu Teâlâ hazretleri beni görüyor. Her halimi biliyor. İyilik yaparsam mükafatlandırılacak. Kötülük yaparsam cezalandırılacak. Bütün bana nimetleri veren O. Rızkı veren O. Sağlığı afiyeti veren O. Benim O'na şükür borcum var. Benim O'na iyi kulluk etmem lazım. Edepsizlik yapmamam lazım.” diye davranan kul evliyâ olur. Evliyâlığın anahtarıdır bu.

Nerde olursan ol Allah'ın seninle beraber olduğunu bilmek. Bunu bilip de buna göre davranan evliyâ olur. Havada uçar. Git Mekte'de namazı kıl, gel. O kadar. Allah'ın her yerde hazır ve nazır olduğunu bilirse insan ve o bilgisine göre hareket ederse tamamdır. İşte bunu öğrenemiyor millet.

Eski şeyh efendilerden bir tanesi; müridlerinin her birine bir koyun bir şey vermiş, tavuk vermiş. “Ziyafet var” demiş. “Her biriniz bu tavuğu alsın. Hiç kimsenin olmadığı, kimsenin görmediği bir yerde kessin, gelsin. Ama kimse görmeyecek ha” demiş.

Herkes tavuğu kesmiş, gelmiş dervişler. Bir tanesi tavuk elinde gelmiş. Tavuk canlı. Gıt, gıt, gıt deyip duruyor. Koltuğunun altında. Kesmemiş. Evladım niye kesmedin?

“Kesecektim ama efendim siz bir şart koştunuz. Kimsenin görmediği bir yerde kesin. Her yerde Allah var, her yerde Allah görüyor. Nasıl keseyim? Ben bulamadım” demiş. “Tamam. Senin imanının en kuvvetli iman.” demiş şeyhi.

Bir başka şeyh de bir keresinde müridlerini imtihan için demiş ki; “Elinde hak olsa, selahiyet olsa, imkân olsa, kudret olsa, kuvvet olsa, ne bileyim sihirli değnek olsa, artık nasıl söylediyse. Sen ne yapardın şu dünyayı? Nasıl yapardın? Söyle bakayım?”

Bir tanesi demiş ki; “Efendim bu soğuklardan çok üşüyorum. Hep sıcak yapardım. İklim böyle yumuşacık olsun. Hep sıcacık olsun.”

Ötekisi demiş ki; “Efendim ben bu karanlıktan korkuyorum sevmiyorum. Hep böyle aydınlık olsun.”

Birisi demiş ki; “Bu dünyanın bazı yerleri çukur, bazı yerleri yüksek, dağlara tırmanmak zor bilmem ne filan. Ben olsaydım düm-

düz yapardım bilmem ne filan.” Herkes bir laf söylemiş. Keyfine göre, istediği şeyi söylemiş. Herkes tamam olmuş, bir dervişe gelmiş sıra.

“Evladım sen selahiyet olsaydı elinde, ne yapardın?”

Demiş ki; “Efendim ben her şeyi o kadar güzel görüyorum ki, o kadar yerli yerinde görüyorum ki, o kadar hikmetli, o kadar isabetli görüyorum ki, işte böyle yapardım, bundan âlâsı olmaz.”

“Tamam, işte sen anlamışsın bu işi..” demiş. Çünkü dağın da kıymeti var ,çukurun da kıymeti var. Soğğun da kıymeti var, sıcağın da kıymeti var. Her şeyin bir hikmeti var, sebebi var. Onu anlayan işte işi iyi anlamış oluyor.

أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ أَنْ تُدْخَلَ عَلَى أَخِيكَ الْمُؤْمِنِ
سُرُورًا، أَوْ تَقْضَى عَنْهُ دَيْنًا، أَوْ تُطْعَمَهُ خُبْزًا. عَد، عَنِ
ابْنِ عُمَرَ؛ ابْنُ أَبِي الدُّنْيَا، عَنِ أَبِي هُرَيْرَةَ.

İbni Abdulber, Abdullah b. Ömer *radıyallahu anhumadan* rivayet etmiş. İbn-i Ebidünya da Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'ten*

rivayet etmiş bu hadîs-i şerîfi. Bu da kısa bir hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki:

Efdalul amal. Amal ne demek?

İnsanın yaptığı ibadetler, işler, ameller. İş yapana amele diyoruz ya.

Efdalul amal. Yapılan işlerin en faziletli-si...

İnsan sabah kalkıyor, akşama kadar bir işler yapıyor. Ama ne işler yapıyor?

Dükkana mı gidiyor?

Hayırlı iş mi yapıyor?

Şerli iş mi yapıyor?

Can yakıcı iş mi yapıyor?

Ne yapıyorsa herkes bir iş yapıyor. Sabahdan akşama harıl harıl, fırıl fırıl herkes bir şey yapmakla, koşturmakla meşgul.

Amellerin, yapılan işlerin en hayırlısı nedir?

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

En tudhile ala ahikel mümini süruren.

Mü'min kardeşinin gönlünü hoş etmendir. Onun gönlüne sevinç sokmandır. Onu sevindirmendir.

Yani bir iş yaptın, öyle bir iş yaptın ki bir kardeşin sevindi. “Hay, Allah senden razı ol-

sun. Çok teşekkür ederim, bak çok makbule geçti bilmem ne filan.” İşte sevindirdin onu, duasını aldın. Böyle bir kalp yapmak, gönül yapmak, sevindirmek, en sevaplısı budur, bir.

Ev takdiyanhu deynen. Yahut adam borçlu, parasız, pulsuz. Borca batmış, ödeyemiyor. Borcunu ödeyiverdi. Fakir. 9 tane çocuğu var. Evi kira. Yağmur yağdığı zaman, dıp dıp dıp damlıyor. Yiyecek ekmek bulamıyorlar. Giyecek elbise bulamıyorlar filan. Adam borçlu.

Oradan borç almış, ödeyememiş. Çocuklar aç kalmasın diye “Hacı Efendi bana borç ver.” demiş. Almış ödeyememiş.

İyi niyetli ama yok. Parası yok, pulu yok, imkânı yok. Tarlası yok, bağı yok, kirası yok filan. İşte o adamın o borcunu ödeyiverirsen, işte bu da tabii onu sevindirir.

“Hay Allah razı olsun. Alacaklım yakama yapıştıyordu. Kapımı çalıyordu. Ağır sözler söylüyordu. “Lan sen benden bir haftalığına iş istedin de hala vermiyorsun da... Ne biçim müslümansın da... Sakalından utan.” Hemen sakalına çatarlar. Mehmet Efendi'nin sakalını gördüler mi, hemen bir de kusur gördüler mi, bir de hacı olduğunu bildiler mi; “Ne biçim

hacısın. İşte hacılar böyle...” Mal bulmuş mağrip gibi hemen fırsatı yakalarlar. Başları oradan.

Borcunu ödeyiverdin. “Hay Allah razı olsun” der. O da yine sevindirmeye giriyor yani. Adam seviniyor.

Üçüncü misâli Efendimiz'in. *Ev tudimahu hubzen*. Yahut ona ekmek yedirmendir.

Tabii adam aç. Ekmek yediriyorsun. Karnı doyuyor, yine seviniyor. “Hay Allah razı olsun yine.” Gönül yapmış oluyorsun yine. Tabii bu zamanda yemek içmek bol. Hele bu Avustralyalılar ayarlamışlar her işi. Dağlar taşlar kuzu, koyun dolu. Tavşanlar bahçelerde kulaklarını kıpırdatarak hopluyor. Kuşlar sürüler halinde uçuyor. Yaban ördekleri bizim bahçeyi yurt edinmişler. Sayısını yani söylesem Türkiye'dekiler tüfeklerini alır, buraya yaban ördeği avlamaya gelirler. Her şey bol. Denizler balık dolu. Hoplayıp zıplıyor balıklar. Her şey var. Her şey var. Yok yok. Ne istersen var. Parası olmayan insanlara para da veriyor. Al sana işsizlik parası. Kimseye el açma, dilenme, muhtaç kalma diye.

Adamın anası bakıma muhtaç duruma düşmüşse, kadın muhtaç, “Seni emekli yapa-

cağım işinden, sen anana bak.” diyor. Şu hâle bak ya. Ne biçim karar. Allah Allah. Oğlunu emekli yapıyor, maaş bağlıyor ona. Anasına baksın diye.

Ekmeği yoksa, böyle bir şey yok. Mümkün değil. Evi yoksa ev veriyor. House And Guest (?) ev bulma dairesi, idaresi. Ev buluveriyor. Ucuz ucuz veriyor. Maaş veriyor. İlaç veriyor. Bakıyor. Daha ne lazım?

Her şeyi veriyor. Ama eskiden böyle değildi. Hâlâ İslâm ülkeleri böyle değil. Açlıktan ölen insanlar var. Susuzluktan kırılan var. Bu adamlar yağmurun damlasını ziyan etmemek için, her tarlaya havuz yapmışlar. Türkiye’de de yapsalar ne olur yani?

Şöyle kazacaklar. Önüne set yapacaklar. Buraya yağmur birikecek. Fena olmaz valla. Ama alışmamışlar. Burada yağmur az diye, kıt diye burası, dem, havuz yapmaya set yapmaya alıştırmışlar milleti. Herkesin bahçesinde en aşağı bir tane var, tarlasında. Bazısın da üç beş tane var.

Ben Brisbane’de bir ev alacak oldum. Peşpeşe, art arda koca koca bu mekandan büyük beş tane demi vardı. Havuz. Su dolu. Yani su sıkıntısı çekilmesin diye. Her şeyi

düşünmüşler. Dünyalıkları tamam. Her şeyi güzel ayarlamışlar.

c. Asrı Saadette İmkan Kıtlığı Gönül Hoşluğu

Ama eskiden öyle değildi. Eskiden bir hurmayı yiyorlardı, yemek o kadar. Sefere çıkıyordu yanına bir torba hurma alıyordu, öyle gidiyordu. Bir torba dediğim de torbasını Allah bilir artık, ne kadar. Şu kadar. O torbadaki o hurmayı yiyecek sefere gidecek, gelecek. Ot arasan, ot yok. Çöl. Su arasan su yok. Çöl. Kıtlık. Sıkıntı, darlık. Yiyecek, içecek yok.

Çöldeki kertenkeleleri yiyorlar. Çekirgeleri yiyorlar. Çekirgeleri yiyorlar. Tamam. İşte orada bir ekmek vermek ona, bir lokma ekmek vermek efdal. Hz. Ali Efendimiz bir kadınla anlaşmış. Kuyudan su çekecek. Bir kovaya bir hurma. Çekmiş, çekmiş. Elleri acıyınca kadar Hz. Ali Efendimiz. Avucunda bir avuç hurmayla gelmiş. Peygamber Efendimiz'e de ikram etmiş. Yokluğa bakın.

Adamın birisi camiden çabuk kaçıyor. Sabah namazını kılıyor. *es-Selamu aleyküm ve rahmetullah, es-Selamu aleyküm ve rah-*

metullah. Arka kapıdan gidiyor. Bir tanesinin dikkatini çekmiş.

“Gel buraya. Ya burası Peygamber Efendimiz'in mescidi. Peygamber Efendimiz burada namaz kıldırdıktan sonra belki bir söz söyler. Bir nasihat eder. Ne oluyorsun sen hemen *es-Selamu aleyküm ve rahmetullah*, *es-Selamu aleyküm ve rahmetullah* hemen kaçıyorsun. Bak dualarını da yapmıyorsun. Çabuk gidiyorsun.” demiş.

Boynunu bükmüş “Haklısın kardeşim ama evde bir tane örtü var” demiş. Bir tane. Tek bir örtü var. Bu örtüye ben sarınıyorum, camiye geliyorum. Namazı kılıyorum, ben cemaat sevabı kazanıyorum. Evde hanım çıplak. Namaz kılacak kadar örtünecek şeyi yok. Eve gidiyorum. Hanım örtünüyor, namazı kılıyor. Bak iki örtüleri yok yani.

“İki tane battaniyesi olmaz mı ya insanın? İki tane çarşafı olmaz mı?” Deriz biz. Şimdi böyle dersin de o zaman yoksa yok işte. Koyun postu bürünürlermiş. Kestikleri koyunların postlarını bürünürlermiş. Yağmur yağdığı zaman, yünler ıslandığı zaman, mescidin içi ağıl gibi kokarmış. Ne yapsın?

Yok. Kıyafet yok. İşte bir lokma vermek, o zaman büyük imkân oluyor. Büyük ikram oluyor. Bir hurma vermek, bir hurmayla akşamı ediyorlar.

Hatta bazı kıtlık yıllarında hurmayı bir tanesi alıyormuş biraz emiyor. Kardeşine veriyor. O biraz emiyor. O da bitirmiyor, yutmuyor. Ona veriyor. O da bitirmiyor. Ona veriyor. O da ona veriyor. Çünkü yok.

Onun için bu misalleri veriyor Peygamber Efendimiz. Ama biz buradan anlıyoruz ki; müslümanın müslümana yardım etmesi, onu sevindirmesi, duasını alması çok sevap. Allah bizi müslümanların imdadına koşmaya muvaffak eylesin. İnşallah imkân buluruz da beraberce gideriz Mehmet Efendi, Afrika'daki şu su olmayan yerlerde sondaj yaparız. Gürül gürül su çıkartırız. Bahçeler yaparız. "Yiyin" deriz. O zavallı zencileri sevindiririz. Hayvanlar, kuşlar... Alırız sondaj makinesi ya. Sen emekli parasıyla alırsın. Ben de bir yerden alırım. Bir sondaj makinesi, gır gır gır toprağı deleriz, deleriz. Ya su çıkar, ya petrol. Ya altın çıkar, ya elmas. Ne olursa orada iş yaparız.

İnşaallah Afrika'yı yemyeşil yeşillendiririz. Büyük Sahra bir ucundan bir ucuna ağaçlık ne güzel olur ya. *Allah.*

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

4 Rebîü'l-Evvel 1421 / 06.06.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

